

ZOMBOR ÉS VIDÉKE.

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI MEGYEI KÖZLÖNY.

Megjelenik hetenként háromszor: vasárnap, kedden (féléven) és csütörtökön.

Szerkesztővel értekezhetni: naponta délelőtt 11 óratól 12-ig.

ELŐFIZETÉSI DÍJ.
helyben házhoz hozva:
Egész évre . . . 8 frt.
Fél évre . . . 4 .
Negyed évre . . . 2 .
Külföldi hivatalt:
Nadasch, Muzsik és Partics
könyv- és könyvkereskedő
a városbizottságban, hová
az előfizetők és hirdete-
sek küldendők.

Hirdetések lapunk számára felvételnek: Budapestben: Lang Lipót, Gizella-tér 3. sz. — Haasenstein & Vogler, Deróttya-utca 11. sz. — Goldberger A. V. Váci-utca.
Külföldön: Bécsben: Messe Rudolf I. Seilerstätte Nr. 2. — Haasenstein & Vogler I. Wallischgasse Nr. 10. — Daube G. L. és társa I. Wollzeile Nr. 12. — Oppelk A. I. Stubenbastei Nr. 2.
Dukas Miksa I. Riemergasse Nr. 12. — Stern Moritz I. Wollzeile Nr. 25. — Rotter és társa I. Riemergasse Nr. 13. — Danneberg I. H. Czerninplatz Nr. 5.
Hamburgban: Haasenstein & Vogler. — Frankfurtban: A. M. Daube G. L. és társa.

ELŐFIZETÉSI DÍJ.
Helyben házhoz hozva:
Egész évre . . . 9 frt. — kr.
Fél évre . . . 4 . 50 .
Negyed évre . . . 2 . 25 .
Szerkesztőségi iroda:
Sólet-utca s csendes-utca
sarkán, Hofeneder-féle ház-
ban, hová minden a lap szem-
lélt részét illető közlemény
küldendő.
Bérmunkálatok elvégzési nem
fogadják. A közlőnek
nem adnak vissza.

Irodalmi kör Zomborban.*)

Nagy szó és még nagyobb vállalat. Mindazon nemes gondolkodású férfiak, kik magukra vállalták megteremtését, nem kevés nehézségekkel állanak szemben. A midőn legelőször pendítették meg ez ügyet évekel ezelőtt, elhangzottak a lelkesítő szavak, miként elhangzottak a proféta szavai a nagy pusztaságban. Egyszer azonban mégis kell jönni oly időszaknak, a midőn az Ige testé válhatik. Reméljük, hogy ez a kör most érkezett el.

Évek multával újra felharsant a magasztos eszmék szózata, és most nem hidegséggel fogadtatt, hanem gyűjtő szikra gyanánt, fénylő meteor sugaraival ragyog mindazoknak szeméit, akiknek szívében a honfiu érzet lángja lobog. Oly férfiak állanak a mozgalom élén, kiknek neve a nyilvános életben jó hangzással bír. Oly férfiak, kik a tett mezején, az irodalommal, mindig lelkesülten küzdenek hazánk művelődésért.

„Az életnek egyetlen hervadatián borostyán koszorúja van”, mondja Talleyrand egyetlen legibb boldogsága; ez pedig azonos érzelem, amidon tudjuk,

*) Tisztelet munkatársunk az alábbi féléven levő közlemelési társulatban látja az „irodalmi kör”-t s lehet, hogy az irodalmi osztálylál is bírná fog, a mi anyuival is könnyebben elképzelhető, — mert egy történelmi társulat mar-már meg is alakult. De ha csak tavórolt is azt hiszi, hogy mi a magyar irodalom pangása ellen valtnak hathatos gyűjtészt találai, avagy mi Zomborban a ponyvairodalom ellen kezdünk berserkéri harcot, vagy előltnak egy kisfalvi-társaság képe lebeg az miniatúra, a hol egymást megugyvársághatjuk, akkor teleg. A közmuvelődési társulatnak mindenesetre méltó céljai lesznek, melyek megvalósításával ha nem is a haza, (mert ez nagy szó!) de bizonyos mértékig vagy városunk elismerése számíthat, de oly országváltágra szóló nagy dolgokat, melyeket Kun Melánia k. a. czikkében említt, nem akar s nem is akarait keresztalválni. E meggyőzőseket további félreterések elkerülése céljából szükségesnek tartottuk megtenni. A szerk.

hogy egy egész nemzet emlegeti halásán, szeretettel nevünket. Erre pedig számíthatnak mindazok, kik a zombori „irodalmi kör” megalakításán fáradoznak. Egy egész nemzet, hazánk népe lesz halás irántuk, kik irodalmuk mellett emlelték magasra zászlójukat! Halásak leszünk irántuk mi, az irodalom emberei, kiknek fájdalom annyiszor kell tapasztalaink, hogy honunk költői termékei a legnagyobb közönyösséggel fogadtatnak a közönség részéről. Ez pedig nem onnan ered, mintha irodalmunknak nem volna oly hangzatos nevei, melyek a művelt világban mindenütt ismertek, és kiket a költők legnagyobb nyumbasa környez, hanem egyszerűen azon okból, mert nem „chic” magyar könyvet kézben forgatnak. A külföld ponyvairodalmának termékeivel valóságosan elaraszlják hazánkat és minden rémes, erkölcsetlen francia regény, vagy német sületlenség, mely orakig megrikatja a fiatal ábrándos hölgyeket, itt leli föl Eldoradoját.

Egy szempillantás alatt elkapkodják, a másik szempillantásban már ezkik az új küldemény. Arany kalászkokat aratnak nálunk a külföld termékei, és ezalatt saját irodalmunk pang, tengődik és évek mulnak el, a míg legjobb írónk műveiből az első kiadás elfogy.

Elszomorodunk, ha végig gondoljuk mindazon misériákat, a melyek ezer karu polypok gyanánt a mélységbe akarják vonni irodalmunkat.

Pedig nem mondhatjuk, hogy az szegény. Oly költőink vannak az újabb nemzedék között is, kiket még a külföld is megirigyelne tőlünk, míg mi közönyösen emlitjük, vagy legfőkébb langy meleg érdeklél kísérjük munkálkodását. Kezd divattá lenni, hogy az irodalom embereim kívül senki sem

veszi figyelembe annak mozzanatait. A nagy közönség reánk sem figyel, szórakozik, mulat és elfeledi, hogy olykor szellemének is kellene tápot nyújtani. Szavaim főképpen a nőket illetik, a kik néha neveit sem ismerik irodalmi jeleseinkek; sőt azon hitben ringatják magukat, hogy navságukkal mindenkit elragadnak, ha egy egy ismertebb íróni mű emlitésekor meglepetten kérdezik: ki az? Sajnos dolog, de ugy van, hogy ily viszonyok között noink nem állhatunk műveltség dolgában egy színvonalon a külföld hölgyeivel.

Pedig csakis azon esetben viragozhatnak irodalmunk, ha hölgyeink levetkezik iránta való megfoghatatlan közönyösségüket. Miatán szívuk telve van a legnemesebb indulatokkal, miután a no mint egy napugarat teremt az élet legsetetebb rejtekeibe, egy mindenesetre dragább volna a fiatal költők előtt, ha egy par rózsa ajk szivból takadt szavaival mond elismerést műveiről, mintha a legszigorúbb kritikusok vizsik tele a Parnasse legmagasabb hegyére. Emellett azonban nem azt óhajtom, hogy hölgyeink Molière-lele: „tudós nokke” valjanak. Rettegék a bölcselekedő nőktől, mert szászorta rosszabbak mint a bölcselekedő férfiak. Csúpan annyit óhajtok, hogy hölgyeink fogékonyaságot nyerjenek minden nemes intézmeny iránt, csupán azt óhajtom, hogy melegen érdeklődjenek hazánk irodalma iránt, és száműzzék asztalaikról a külföld lelekező ponyvairodalom termékeit. Fejlesztsek ki szívok némes érzetét, gondolkozásmodjuk fenköltéségét. Ezen óhaj pedig akkor fog megvalósulni, ha a zombori irodalmi kör megalapíttatik. Akkor, a midőn tomtott sorokban foglalják el a helyeket, és érdeklél követik a felolvasas tartamat. Megvarom Zombor műveit hölgyközönségetől, hogy nem fogja

„Zombor és Vidéke” tárczája.

Fővárosi levelek.

(Meglepetés a kávéházban. — Samu. — Egy „napi hír” — Pinczerek Eldoradoja. — Örökös foggyverséges. — Pázmány meglovo. — Állatvédő pisztolyok. — A telegraf mint parajközvetítő. — Heintler-Tovolygy-ny. — Herman Otto és a rabbi.)

Hogy tegnap a szokott kávéházamat fekerestem, nagy meglepetés várt reám. Mint aféle törzsvendéget a fecskékafaru Samu pinczer maszkor már akkor szokott üdvözölni, mikor kezemet kívülről a kiincser teszem, s szinte az utcára kihallatszák, a mint toikaszakadtából elrikolta magát: „Alaszolgálja, jónapot kívánok!” s még jóformán be sem leptem, kabatom már egy szögön lógott, szokott asztalommal pedig ott parolgott már Mokka illatos leve pikkolo cseszecskeben; tegnap azonban oly nema csendben leptem be a kávéházba, mintha Samu ajkait Wertheim-lakattal zarták volna le, és a szokott zsbongazon kívül csak az üvegajtó csikorgása üdvözölte megjelenésemet.

Samu, a maszkor udvariasan bökölő, kétrébe hajlott Samu, ki azt sem tudta hova legyen, mikor meglátott, most ram sem hederített s oly méltóságos grandezzaival sassirozott el mellettem sarknélküli elevelstin topánkáiban, mintha legalább is az öreg Jupiter telefonozott volna le érte az Olympusról, hogy menne föl hozzá „saját külföld” Ganymejdjenek. Ennel okosabbat már igazán nem tudtam kisutni. Pedig volt elég idő a fejemet torni. Hiszen egy jó negyed óra telt bele, míg az én Samum hosszú locs-karja felém irányult egy kelően felszerelt tálcával.

— Mi burt magába Samu? kerden kisse indulatosan.

O azonban nem hajította meg magát mint rendezem, mikor szólni „meloztattam” hozzá, hanem ebocsas-

totta füle mellett a szót, kiegyenesedett, mint egy fejnyszál, egyet pödörített azon az orofel hajszalon, a mit ő hajszalon képzelt, jobbraatot csinált és otthagytott a faképnél.

— Ejnye be kár, hogy az öreg Jupiter egy villámot is nem küldött le érte a telefonon, fiztem tovább gondolatmenetemet, mikor magamra maradvra észre vettem, hogy szokott újságomnak, de újságunk egyáltalában se’ hire, se’ hanna az asztalomon.

Dühösen érintettem a kis kanál-miniatúret, a talczás álló pohárvizhez és ha szabad e kifejezéssel énem. Valóságos haraguzást vittem véghez, persze szintén em miniatúra.

Végre sikerült elfognom Samu frakkjának egyik libego szárnyát s szentül el voltam határozva, hogy addig el nem bocsatom, míg engem turcsa magaviseletéről föl nem világost. Mert lapozgatva emlékezetem könyvében, tisztában voltam vele, hogy Samu barátomnak semmi panaszsa sem lehet irányomban, ami az ő rendes borralvojtá illeli.

Mikor aztán fogva érezte magát, egy felséges mo-solygott arczam közé, elorantotta hona alól az én újságomat s újat egy kis „napi hír”-hez lökve, szörnyü nonchalance-szal mondá:

— En is megyek!

Képzeltetik önök milyen mohón olvastam én ezeket a sorokat:

— (Pinczerek Eldoradoja.) Moszkvában a czarnak közelebb történő koronázasa alkalmar 4000 pinczer keresnek Igenyt tartatnak ez állasa mindazok, kik a nemet vagy francia nyelvet bírják. Napidj üz rubei.

Ah, most már értem, tehát hies illae . . .

Siettem legalizotásában meginterwiewölmi az én Samu barátomat, a ki a maga részéről biztosíta engem további kegyeiről, leereszkedő nyúsággal közölte velem, hogy Budapestrol egész karaván pinczer indul közelebb Moszkvaba, az emlitett víz rubelisek naponkénti fölveleleert.

A helybeli orosz konzul közvetiti őket.

Egy ideig tehát ki leszünk most szolgáltatva a itthon maradó pinczerek önkényének, a minek keresztényi türelemmel való elviselesére jó eleve figyelmeztetek minden bekeszertő polgártársomat.

Kecsgetessen benünknek az az édes remény, hogy fagyott labakkal fogja őket visszakergetni egy nihilista bomba, akkor aztan nem két — hanem négyert fogniak előltnük haljongan.

Nem tudom, méltatja-e aifandóan szives figyelmére e szerény sorokat a nyájas olvasó; ha igen, (amit azonban alig merek remélni) hogy észre vehette, hogy bizonyos tekintetben némi macska-tempó nyilvánul bennük, mert valamit a macska mindig talpra esik, azonképpen ezek a levelek is mindig olyformán fordulnak, hogy a parbjára kerül a sor. De hat ki tehát őr, hogy a fővárosi életet híven akarvan visszatüközretetni, egyszer sem kerülhetjük ki a fegyversörgést.

Amá bizonyos anglusnak, a ki majd a magyar parbjok statisztikájának összeállításán meg fog boldulni, napról-napra nehezbbedik a feladata. Hiszen mindennap újabb és újabb affaire-keket hoz s az egyik meg el sincs itezve, mikor már öt másik foglakoztatja, a megcsomórtott közveleményt.

Vasmegyében, Vép falában az törtent, A Pázmányd egy golyoval meglöttek, Karabélyból ment a golyó czombjába, Most ott fekszik Vépben heves sebláza!

Igen a Pázmányd megjarta. Parbjoknál rendezem az ő pisztolyt szoktak szerepelni, s eddigelé meglehetősen tartalmatlanoknak bizonyultak, sőt mint mar emliteni szerencsenk volt, azok „állatvédő pisztolyok”-nak elkereszteltettek, és ime egyszerre csak azt a hirt hozza a telegraf, hogy Pázmányval szemben kevésbé kíméletesek voltak e pisztolyok és a saját gazdjuk ellen fordultak.

Bűszke szívek.

(Elbeszélés.)

Irtá: **Müller Gyula.**

(Folytatás.)

S Begerédy gróf így szól:

— Mit akarsz? Meggyalázni engem? Magadat gyalárod. Elég legyen! Megtiltom, hogy akaratomnak ellenszégülj. Én egy világot adok neked, nem azért, hogy abban játékszer légy, s nem azért, hogy az játékszer legyen számodra. Egy világot adok neked, egyesítsd saját szellemvilágoddal. Nem kívántam érte hálát. Nem bánom, ha ezért megurdosol, megköpködsz, arczud útsz. Mikor kis gyermek voltál, s nem látva olykor engem, s irásra fakadtál, s így kiáltoztál: hol vagy jó apám? — nem hittem volna, hogy most, midőn emberré tevélek, most így kiáltasz majd: menj, vén bolond! De én akkor meg szerettem jobban, mint most. S most nagyon szeretlek. Hallgass! Azt hittem befejeztem műveimet. De nem: még gyermek vagy. Közöttöm s köztöd oly viszony áll fenn, mely megengedi, hogy én parancsoljak neked. Beszéltem hát úgy veled, mint évek előtt csak mindig önmagammal. S az a világhossz, mi ösztinteségből reád áradt, megvakítja lelki szemeidet. Jól van. Hát akkor parancs az, mit én mondok, nem pedig bizalmi közlemény. S te nőül fogod venni Julia grófnőt!

Aladar felüté fejét, haragtól lángoló arczsal, világo szemekkel kiálta:

— És ha nem? . . .

Az agg egy percig szűnetelt, majd dőgő hangon felelt:

— Ha nem: akkor menj!

Aladar egy percig sem habozott, vette kalapját, botját, s ment.

Begerédy gróf látta, mint tántorog unokája az ajtóig, s látta, hogy azután vissza sem pillantva, kiest. Azután az ablakhoz lépett. Kevés vártatva megjelent Aladar a kastély udvarán. Az öreg gróf megrögtelve szemlélté, mint ad parancsot lovasának, ki neuskóra elébe vezeté lovat. S látta, hogy veti fel magát hátra, s int lovasának, hogy csak egyedül kíván lovagolni.

Egy pár percig nézett így utána, midőn azonban látta a kastély holtvisz kapuit bezárulni lova után, odavonzolta magát székehez, s ott lerogyott.

Ősz fejté kezébe hajtva, azt sugta mely keserv-érettel:

— Istenem! Én edes istenem!

S azután zokogásba tört ki.

II.

Egy boldog szív, melyet megvéreznek.

Az —i országúton, mely a Begerédy-kastély felé vezetett, egy nyitott hintó robogott végig.

A hintóban mintegy ötven éves asszonyság, s egy fiatal hölgy ült. A hintó czimerlappján kilenczágú korona ragyogott, alatta egy B betű. A bakon liberiasz inas és a kocsis ült.

A hölgyek élénk beszélgetésben valának egymással. — Nagyneni, szól a hölgy az éltes asszonysághoz, te valamit rejtgetsz előttem. De nem csak azt. — Te meg akarnád mondani, hogy mit, de valami visszatart.

Az éltes asszonyság hamisan mosolygott. Vonásain inderkedő jövedy tükörözött vissza. Legyezőjével hűsíté arcát, s úgy tett, mintha nagyon szórakozott lenne.

— Julia! kezdé beszédét. Az egész dolog csekélység. En be fogom neked bizonyítani, hogy csekélység. A fiatal lányok mind arra születnek, hogy férjhez menjenek. Nemde ez csekélység. S ez az egész. Ezt rejtgetem előtled.

— Tehát én férjhez fogok menni? — kérde Julia komolyan.

— Ugy van. No látod, ez az. Ez a vidék nekem tetszik. Mindenütt szántóföldek, szőlők, kertek. Ez valami bájos. Tudod-e, hogy én boldog lennék, ha e vidéken lakhatnám.

— Mit akarsz nagyneni. Nekünk ép úgy vannak földjeink, szőlők, kertek, mint itt. S azok nem kevésbé szépek.

— Ezek mind az öreg Begerédy gróf tulajdonai.

— Ah! Igazad van. Valóban én is boldog lennék, ha itt lakhatnám.

A nagyneni úgy tett, mintha ezt nem értené, s csodálkozva kérde:

— Miért?

Julia elfogulni látszott e kérdésre.

— Nekem úgy tetszik, szól zavartan — mintha te előbb mondtad volna, hogy szeretnél itt lakni. Mondt hát te előbb: miért?

A nagyneni felkacagott.

— Azt mondtam, hogy minden leánynek férjhez kell mennie. No jó. Ha tehát leány volnék, s férjhez kellene mennem (a mi megtörtént hál istennek, s nem mondhatom, hogy rosszul; csak annyiban rossz, hogy férjem 15 éve meghalt) — ismétlem: ha férjhez kellene mennem, akkor óhajtanám, hogy férjem legyen e szép birtok. (Folyt. köv.)

Közgazdaság.

Heti jelentés a budapesti gabonafőzderől.

Budapest, febr. 23. 1883.

Steiner József és Társa termény, gabona és birozányi czeg jelentése.

A kivétel szűnetelni kezd, nagyobb árcsökkenések kövöltek. Malmaiak szintén tartózkodnak, és csak kisebb mennyiségű beszerzésre becsatlakoznak. A hangulat laányult, egyes czikkek érzékeny arvasztságot szenvednek. A forgalom mersekelt.

Buza 20 krral olcsóbb. — Mai árjegyzéseink: tiszavidéki, pestmezei és fédermezei 78—79 k. 9.80—10.—, 79—80 k. 10.10, 80—82 k. 10.40—10.60, bányasi 25, bácskai 15, északmagyar 40, uszögös fajok meg további 40—50 krral olcsóbban fizetettek. Tavaszra 9.52, őszre 10.15.

Rozs 10 krral olcsóbb. Elsőrendű 7.30, közepes 7.—. Árpa szilárd, takarmány 6.90—7.20, malata 7.25—8.—, sorföldi 7.80—9.—.

Tengeri 10 kr. emelkedés. 6.15—6.25 kelt. Február szállításra Zombahán 5.50. Kötések máj.—jun. 6.30.

Zab szilárd 5.80—6.75 minőség szerint. — Tavaszra 6.40, őszre 6.50.

Bab laanya. Dunavidéki 9.—10.—. Erdélyi 9.25—9.75. Barna 9.50—10.—. Tarka 7.—. Törpe 12.25.

Repce hiányzik. Káposzta 18.—. Aug.—sept. esendesh 18.75. Vadrepce szilárd 7.25—7.50.

Kendermag szilárd 13.—. Lenmag 12.—.

Kéles 1.—5.75, előhországai 6.30—6.60.

Koleskorpa zsakostul 2.35. Kölesdara 5.20.

Vetni való finom 82 k. tavaszbuza 11.—. Székelytengeri 16.—. Takarmánybüköny (buzából trienozott) 3.20, vetni való 8.50, zabhal kevert 7.75.

Kása zsakostul 10.50—11.—. Burgonya 2.20—2.30, kelt. Pénzfelület 5 kamatra nyújtunk ügyfeleinknek beraktározott árakra és feladási versenyekre. Az öleg minden városban felvehető, hol pénzintézet létezik.

Zsakkölcsönjöt hetenként darabonként háromnegyed krt számítunk hozzánk küldendő árúhoz.

Közraktári illeték átmeneti forgalomban 100 mm. után: az osztr.-álbanvasút közraktárában 5.25. Föv. közraktárakban 7.05.

Felelős szerkesztő:

MÜLLER GYULA.

Kiadók és laptulajdonosok:

Nadasch, Muzsik és Partlics.

HIRDETÉSEK.

Egy tanonc

felvétetik Scherer Ferencz feketeerdői üveg-raktárában, Zomborban.

AUERBACH R.
berlini
mű-vésnök és pecsétnyomó gyáros
ajánlja minden szakmába vágó művésnöki és pecsétnyomó munkát, mint pl.:
községi, egyleti és hivatali pecsétjeit kaucsukból és rézből.
Továbbá a legfinomabb kivitelben családi czimereket, monogramokat.
Megrendeléseket e lap kiadóhivatala eszközöl, hol minta és árjegyzék fölmutattatik.
10-7

HIRDETÉMÉNY.

Tisztelettel értesítem a n. é. közönséget hogy üzletemet a korigényeknek megfelelőleg berendezve, Zomborban, Zrinyi-utczában Kaufmann féle házban áthelyeztem és megnyitottam.

férfi-, női- s gyermekcipő

megrendeléseket beküldött mérték szerint pontosan és gyorsan.

Tudatom a n. é. közönséggel, hogy raktáromat teljesen megújítottam s minden minőségben a legolcsóbb árak mellett szolgálak tiszt. vevőimnek.

A n. é. közönség szíves megrendeléseit Kéri

Cselyuszká Antal

férfi- és női-czipész.

Keresetek

EGY TANONCZ.

Fűszer-, norinbergi-, rövid-, kézmű- és porcellánáru kereskedésében egy 13—15 éves, jó házból való tanonc elnyös föltételek mellett fölvetétek. Levelek czimrebe küldendek.

Cservenkán, 1883. február hóban.

Schön Lipót

kereskedő.

3-2

Házeladás.

Alulírott tisztelettel tudósítom a n. é. közönséget, hogy saját házamat, mely Hodsághon (Bács-Bodrogh megyében) fekszik, szabad kézből eladom. Házam a legszebb helyen, a hetipiaczterem áll és saroképület, 30 ölnyi széles utcáhozszomszokzattal 10 ölnyi átmetzeti épülettel s egészen cserépfedélzettel s jókarban. A sarkon egy jól berendezett bolt, 7 szoba, 2 éles kamra, 2 konyha, 2 pincze, 3 kamra, 1 nagy világos műhely, 1 istálló, 1 fűszer s palinkaház, 2 kut. az egész udvar köveze, egy szép, nagy kert neves szőlőkkel s gyümölcsfákkal, lécező kifalial kerítve s 11 község legelőnkben forgalmi helyen áll. Ezen kitűnő karban álló ház minden üzlet vagy gépi berendezés alkalmas. — Bővebb tudósítást e házban adnak.

Tisztelettel

Eckert Ferencz

rézműves.

HIRDETÉMÉNY.

Van szerencsénk a mélyen tisztelt közönség becses tudomására juttatni, hogy

helyben Kozanié C. A. ur házában a kor követelményeihez képest gazdagon felszerelt s minden igényeknek megfelelő

férfi- és gyermek kalap-üzletet

nyitottunk. — Évek hosszu során át szerzett praktikus tapasztalataink, kello tökének abba kellemes helyzetbe juttattak, hogy a legdivatosabb és legjobb férfi- s gyermek-kalapokat a legjutányosabb árak mellett nyujthatjuk.

Mindennemű már használt kalapok festés és ujjalakítás végett, henger-kalapok vasalás végett elvállaltaink s gyorsan, pontosan s olcsón eszközöltetnek.

Midőn kiszolgáltatászségünket a n. é. közönségnek fölajánljuk, biztosítását adjuk mindig szolid s pontos kiszolgálásnak s minél számosabb látogatásnak elébe nézve maradtunk

Zomborban, 1883. február hóban

kész szolgálja

SZEIFFERT és KATY, kalaposok.